

НЕСПОЛУКА

Татаръ-Христо и Василь Консула наближиха до Филиповата кръчма и, за да не ги чуе нѣкой какво приказватъ, понамалиха крачки-тъ си и се поспрѣха.

— Остави туй сега, — говорѣше разпалено Консула. — Ти ми кажи мене ще дойдешъ ли? Кажи: ще дода или нѣма да дода. Какво е туй мѣнъ-мѣнъ-мѣнъ...

Татаръ-Христо се обиди.

— Бе Василе, бе ти... Бе, я ми кажи кой отъ тѣзъ, дето ходятъ да търсятъ имане, е прокопсалъ? Кой? Или искашъ да станемъ за смѣхъ на хората?

— Не щешъ, а, тѣй ли, не щешъ. Добре. Азъ ще кажа на другъ. Да не си рекълъ от-
послед, че не съмъ те викалъ.

Съ мушнати ржце въ джобовѣтъ си, Консула се обърна и тръгна къмъ кръчмата. Татаръ-Христо го хвана за ржкава.

— Чакай де, чакай. Ела самъ, ела тука. Какъ го каза ти, какъ се казватъ онѣзъ клечки?

— Алруна.

— Авруна?

— Не е авруна. Алруна.